

— Στράφτει 'ς τὸ Στενό! εἶπον πρὸς ἀλλήλους οἱ χωρικοί.

Ἐστρεψαν, παρετήρησαν ἀλλήλους ἐπὶ μικρόν, ἐπνέλαβον τὰς φουβερὰς λέξεις διακεκομμένως καὶ διὰ μιᾶς, ὡς σπινθῆρες ἀπὸ ἀνημμένου ἀνθράκας, διεσπάρησαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τρέχοντες, πηδῶντες, ὡς ἄγριοι Ἰνδοὶ εἰς τὴν πρώτην ἐκπυρσοκρότησιν ὄπλου.

— Καὶ ἄφρησεν τὴν μηχανὴ ἀνοικτὴ! εἶπε τύπτων τὸ μέτωπόν του ὁ τηλεγραφετής.

— Ἀ, ντέ! ἐφώνησεν ὁ κύρ Μανώλης ἀκούσας αὐτόν· ἂ, ντέ νὰ μᾶς βουλιᾶξῃς! δὲν φταῖς ἐσύ, φταῖμε 'μεῖς ποῦ 'θέλαμε τηλεγραφεῖν· νὰ τῶρα! . . καὶ λαβὼν τὸ ψιᾶθινον σκιαδιδόν του ἐφυγε τρέχων εἰς τοὺς ἀγρούς.

Μετὰ μικρόν ἡ ἀγορὰ ἦτο ἔρημος· τὰ καταστήματα ὅλα ἐκλείσθησαν. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ μετὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν ἐσπευδον εἰς τὰ κτήματά των. Ἄλλοι μὲ τὸν γράβαλο ἄλλοι μὲ τὸ ροκιάρι καὶ ἄλλοι μὲ τὴν σαρωματιά, ὅπως ἠδύναντο προσεπάθουν νὰ διασώσουν τὴν σταφίδα ἀπὸ τῆς βροχῆς. Ἡ ἐξοχὴ ἀντήχει ἀπὸ φωνὰς καὶ βλασφημίας. Ἐφίππου ἔτρεχον ἐδῶ κ' ἐκεῖ μεταφέροντες ἀπὸ τοὺς οἴκους των των ζηλευτὰ καὶ καινουργῇ ἀπλάδια, ὠραῖα ποικιλόχρσα κιλίμια καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ δαμασκηνοουργῇ ἐραπλώματά των, τὰ ὅποια, ὡς τὸ νερὸ 'ς τὸν ἥλιον προσεῖχε μὲ λαχτάραν ἢ οἰκωδέσποινα καὶ τὰ ἔρριπτον ἐπὶ τῆς σταφίδος.

Ἀλλὰ φοβερὰ ἦτο ἡ ἀγωνία ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ σταφίς δὲν ἦτο ἀπεξηραμένη· τὴν ἄφινον ἐπὶ τῶν ἀλωνίων μὲ βλέμμα ἀπλανές, καὶ ἰστάμενοι ὀρθοὶ τὴν παρετήρουν ὡς μήτηρ τὸ τέκνον τῆς εἰς τὸ ὅποσον δὲν δύναται νὰ δώσῃ βοήθειαν· ἐνίοτε ἀνατείνοντες τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφώναζον:

— Βόηθα, Θεέ μου· βόηθα!

Καὶ ὁ Θεὸς ἐβοήθησε τοὺς ἐλυπήθη. Ἀνεμὸς σφοδρὸς μετ' ὀλίγον διεσκέδασεν τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴν λύπην τῆς καρδίας τῶν χωρικῶν. Ἠρχίσαν νὰ γελοῦν ἤδη, νὰ ἀστείζωνται, ὡς συμβαίνει πάντοτε εἰς τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου. Ἡ ἀγορὰ ἐπληρώθη πάλιν θορύβου καὶ φωνῶν· τὰ καταστήματα ἤνοιξαν· οἱ χαρτοπαίχται ἐπανελάβον τὰ παιγνιδιά των εἰς τὰ καφενεῖα καὶ οἱ βλάμηδες τὰ ποτήριά των εἰς τὰ οἶνοπωλεῖα.

— Φτηνὰ τὴν γλυτώσαμε! ἀνέκραξεν ὁ Δημάκης περιχαρὴς ἰδὼν τὸν παλαιὸν του σύντροφον.

— Ναί, πᾶμε νὰ κεράσῃς· εἶπεν ὁ Βρανᾶς.

ΣΥΝΝΕΦΙΑΣ.

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς *Πάλης* Σπάρτης:

«Ἀληθὲς μὲν ὅτι εἶναι ἀπόκτημα πείρας ἡ ἀξιοῦς τοῦ ἐπιλαμβανομένου ζητήματος φέροντος ριζικὰς ἀφορμὰς καὶ δυσεξίτηλα ἐγκαίνια πεπχλαιομένης χρονολογίας, ἀληθὲς ὅμως ὅτι τὰ ἀφ' ἐαυτῶν φανερὰ ἀπαλλάττουσι τῆς ἀναγκαιότητος τῆς ἐπὶ μακρὸν χρόνον διατριβῆς εἰς μελέτην των· οὐ ἔνεκα ἡ καταδείξις αὐτῶν καὶ ἡ παροχὴ φώτων πρὸς ἐπανόρθωσιν εἶναι εὐχερὲς».

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Οἱ τεινοντες κυβερνῆται εἰς τὰ ἀνούσια καὶ ἐκεῖ βυθιζόμενοι, ὑπαγορεύει τῆς φαρτρίας, ἐν ταῖς σοβαραῖς περιστάσεσι ταῖς ἀποφασίζούσαις ἐθνικὴν ὑπαρξιν καὶ βελτίωσιν ἢ ἐρείπωσιν καὶ ἀνυπαρξίαν καὶ ἐξάντλησιν διαδηλοῦσι, ὡς μόνην φροντίδα των τὴν λήψιν εἰκονικῶν μέτρων. Ὁφόμεθα ταχέως ποῦ βαίνουνσι, καὶ πῶς τὰ πάντα ὑπολογίζουσι διὰ τῆς ἀμφιβόλου μαθηματικῆς των».

Ἐκ τοῦ Ἀράτου Πατρῶν:

«Μεταξὺ τῶν ἄλλων παιδαριωδῶν καὶ πομπωδῶν ἐγκυκλίων τοῦ ὑπουργείου, εὐρίσκομεν καὶ τὴν συνιστῶσαν τοὺς γάμους εἰς τοὺς Ἕλληνας! Δὲν ἐντρέπεσθε, ἀκούοντες ἀπὸ τοὺς ἀγάμους ὑπουργοὺς Τρικούπην καὶ Λομβάρδον, οἷτινες ἐν ἀσωτίαις καὶ ἀθλιότητι ἐκγερᾶσαντες ἄγαμοι ;»

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στίχοι:

«Πατρικίων Παῖδες ἐτοιμασθῆτε,
Καὶ εἰς τὰ μαῦρα νὰ ἐνδυθῆτε!
Νὰ καταρσασθῶμεν τοὺς Νάνους οὐλοῦς,
Τὸν Δήμαρχον καὶ τοὺς Δημοσυμβούλους!»

Ἐκ τοῦ Πίνδου Λαρίσης:

«Ἀλλὰ τῷ ὑπομιμνήσκομεν τὸ τῶν προπατόρων ρητὸν Φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς (βλαχολειβαδίτας) ἂν δῶρα φέρουσιν».

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ:

«Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ὠδικῶν καφενεῶν συνιστῶμεν τό του κ. Γ. Γιαμοῦσι, ὡς τὸ πλησιέστερον καὶ συμφερτικότερον, τὸ δὲ τοῦ Κωστή «τοῦ Δερβίση» ὡς τὸ τερπνότερον καὶ δι' ἐγγυρῶν ὀργάνων καὶ τραγωδιστρίας κεκοσμημένον εἶνε προτιμότερον».

Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Μεγαλείου Βώλου:

«Διαιροῦσι τοὺς πολίτας εἰς ξένους καὶ ἐντοπίους καὶ ἐνσπείρουν εἰς τούτους τὸ μῖσος κατὰ τῶν ξένων, οἱ δολοφόνοι οὗτοι τῆς λέξεως «φιλελεύθεροι» καὶ οἱ ἐν ταῖς χεῖλεσιν ἀγαπῶντες τὸ ξενικὸν στοιχεῖον. Ἀποδιώκουσιν ἀπὸ πάσης ὑπηρεσίας τοὺς ξένους καὶ διατηροῦσιν ἕνα αἰδοῦν μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι».

Ραιμονοχίτη